

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **M. Č.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **W8 s.r.o.**
sídlem Chopinova 576/1, 702 00 Ostrava - Přívoz
zastoupená advokátem Mgr. Markem Ježkem
sídlem Tovární 1707/33, 737 01 Český Těšín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019, č. j. MSK 23594/2019

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 24. 6. 2019 navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl podle § 92 odst. 1 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jako nepřípustné společné odvolání žalobce a L. Č. podané proti rozhodnutí Magistrátu města Havířova (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 26. 10. 2018, č. j. MMH/80474/2018-10, ve věci povolení stavby vodního díla „Technická vybavenost pro RD Prostřední Bludovice, lokalita U Lipek, SO-02.1 Vodovod, SO-02.2 Vodovod, SO-02.3 Přeložka vodovodu, SO-03.1 Dešťová kanalizace, SO-03.2 Dešťová kanalizace, SO-04.1 Splašková kanalizace, SO-04.2 Splašková kanalizace“. Důvodem nepřípustnosti žalobcova odvolání byla skutečnost, že žalobce nebyl podle závěru žalovaného účastníkem předmětného stavebního řízení.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že je s manželkou vlastníkem nemovitostí (rodinného domu s pozemky tvořícími funkční celek), které se nacházejí cca 600 až 700 metrů západně a o cca 29 metrů níže od místa realizace příslušného projektu výstavby rodinných domů. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že měl být účastníkem stavebního řízení podle § 109 písm. e) zákona číslo 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalobce předně zdůraznil, že sousedními pozemky se pro účely § 109 písm. e) stavebního zákona nerozumí pouze pozemky se společnou hranicí, ale i pozemky vzdálenější od pozemku, na kterém má být stavební záměr realizován. Dotčení svých vlastnických práv pak žalobce spatřuje v tom, že v důsledku nedostatečného řešení odvodu dešťové vody pro zamýšlený projekt bude docházet k zaplavování pozemků v jejich vlastnictví a tím dojde i ke snížení jejich tržní hodnoty. Žalobce vytkl žalovanému, že se dostatečně nezabýval konkrétními okolnostmi, které v odvolání tvrdil a ze kterých dovozoval své postavení účastníka stavebního řízení. Žalobce poukázal na to, že již v současné době se jejich pozemky nachází na hranici záplavového území a k jejich zaplavování nedochází jen proto, že na pozemcích, které se nachází výškově nad nimi, včetně pozemků, na kterých má být realizovaná výstavba, jsou přírodní povrchy, do kterých se vsákne většina povrchové vody a na pozemky žalobce a jeho manželky steče pouze část z nich. Po realizaci výstavby dojde k zastavění pozemků s přírodními povrchy rodinnými domy s dalšími budovami a k jejich zpevnění, po kterém bude dešťová voda stékat a ne se do nich vsakovat. Žalobce v žalobě dále konstatoval, že žalovaný tím, že jej neopovážoval za účastníka řízení, nezabýval se ani jeho věcnými námitkami proti povolované stavbě, které v žalobě vyličil.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a vyjádřil přesvědčení, že okruh účastníků řízení byl vymezen správně.

Shodu s prvopisem potvrzuje

4. V průběhu řízení sdělila na výzvu krajského soudu osoba zúčastněná na řízení, že bude uplatňovat práva podle § 34 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ke dni vyhlášení tohoto rozsudku se k věci nevyjádřila.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 22. 1. 2016 rozhodl Magistrát města Havířova o změně rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Technická vybavenost pro RD Prostřední Bludovice, lokalita U Lipek Novostavba dopravní a technické vybavenosti pro výstavbu rodinných domů Horní Bludovice, prostřední Bludovice.“ Podle výroku rozhodnutí patří mezi umísťované stavby stavební objekty SO-02.1 vodovod, SO-02.2 - přeložka vodovodu, SO-03 dešťová kanalizace (v rámci výroku o umístění dešťové kanalizace je na straně 4 rozhodnutí popsána také navrhovaná retenční nádrž) a SO-04 splašková kanalizace. Dne 30. 11. 2016 vydal totožný správní orgán souhlas podle § 15 odst. 2 stavebního zákona se stavbou vodního díla, o které v tomto řízení jde. Následně vydal vodoprávní úřad dne 26. 10. 2018 stavební povolení, kterým osobě zúčastněné na řízení povolil shora uvedenou stavbu vodního díla (vodovodu, dešťové a splaškové kanalizace) v rámci stavby technické vybavenosti pro RD Prostřední Bludovice, lokalita U Lipek. Podle doložky právní moci nabylo prvostupňové rozhodnutí o povolení stavby vodního díla právní moci dne 24. 11. 2018. Ze správního spisu nevyplývá, že by vodoprávní orgán jednal ve stavebním řízení se žalobcem jako s účastníkem řízení. Dne 4. 2. 2019 podali žalobce a jeho manželka L. Č. proti rozhodnutí o povolení stavby ze dne 26. 10. 2018 společné odvolání, v němž uvedli, že prováděním výše uvedené stavby vodního díla bude přímo dotčeno jejich vlastnické právo k pozemkům (v odvolání specifikovaným), které se nacházejí ve vzdálenosti cca 600 až 700 metrů od povolované stavby, a to především tím, že v důsledku nedostatečného řešení odvodu dešťové vody pro zamýšlený projekt výstavby rodinných domů bude docházet k jejich zaplavování, a z tohoto důvodu měli být zahrnuti mezi účastníky řízení. Odvolání žalobce a jeho manželky žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 správního řádu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že předmětem stavby vodního díla je technická infrastruktura, vodovod, splašková kanalizace a dešťová kanalizace, pro budoucí rodinné domy v lokalitě, ke kterému nemají odvolatelé (žalobce a jeho manželka) žádný hmotněprávní vztah, což platí i pro pozemky, na kterých se předmětné vodní dílo nachází. Dále uvedl, že z projektové dokumentace je zřejmý rozsah a charakter výše uvedené stavby s tím, že realizace stavby vodovodu, splaškové a dešťové kanalizace nevyžaduje složité stavební postupy ani speciální strojní vybavenost a tato stavba bude prováděna běžnou stavební činností a mechanizací. Podle žalovaného tak nelze přisvědčit názoru žalobce a jeho manželky, že prováděním výše uvedené stavby vodního díla budou přímo dotčena jejich vlastnická práva k pozemkům, navíc se jedná o stavbu podzemní, proto jejich vlastnická práva nebudou dotčena ani užíváním vodního díla, neboť ochranná pásma této vodohospodářské infrastruktury jsou umístěna v takové vzdálenosti od jejich pozemků, že se jich nemohou dotknout. Ze spisového materiálu je podle žalovaného zřejmé, že problematikou odvodu dešťových vod ze zpevněných ploch se daný projekt zabýval, součástí povolené stavby dešťové kanalizace je kapacitně dostačující retenční nádrž sloužící k řízenému vypouštění dešťových vod do vodního toku tak, aby nedocházelo k zaplavování níže položených pozemků, proto nelze souhlasit s názorem žalobce a jeho manželky, že bude docházet k zaplavování pozemků v jejich vlastnictví, a tím k dotčení jejich vlastnických práv. Žalovaný uzavřel, že vodoprávní úřad stanovil

okruh účastníků stavebního řízení v souladu s § 109 stavebního zákona a postupoval správně, když žalobce a jeho manželku nepojal za účastníky řízení.

6. Krajský soud po ověření, že žaloba podaná dne 24. 6. 2019 je včasná, projednatelná a přípustná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu vymezeném žalobními body podle § 75 odst. 2 odst. s. ř. s., a dospěl k závěru, že žalobě vyhovět nelze. Ve věci rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili, a to konkludentně podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce podle § 92 odst. 1 správního řádu z důvodu jeho nepřipustnosti. Podle ustálené judikatury správních soudů je při přezkumu rozhodnutí o zamítnutí nepřipustného odvolání správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o nepřipustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011 – 81, který je, stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů, na která je v tomto rozsudku odkazováno, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný shledal odvolání žalobce jako nepřipustné proto, že není (resp. nebyl) účastníkem předmětného správního řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení o povolení předmětné stavby vodního díla. Skutečnost, že vodoprávní úřad nejednal se žalobcem jako s účastníkem řízení, není sporná.
8. Krajský soud předně uvádí, že podle § 81 odst. 2 správního řádu přísluší právo odvolání účastníku řízení. Žalovaný se proto při posuzování přípustnosti odvolání žalobce správně zabýval tím, zda žalobce byl (měl být) účastníkem řízení zakončeného stavebním povolením ze dne 26. 10. 2018. V souladu s výše vymezenými mantinely soudního přezkumu se proto krajský soud zaměřil v mezích žalobních bodů na závěry žalovaného o účastenství žalobce v příslušném stavebním řízení.
9. Okruh účastníků řízení o povolení stavby vodního díla je v souladu s § 115 odst. 1 zákona číslo 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodách“) uveden v § 109 stavebního zákona. Jedná se o taxativní výčet účastníků stavebního řízení a o speciální právní úpravu vůči správnímu řádu. Žalobce se v žalobě dovolává svého účastenství v řízení podle § 109 písm. e) stavebního zákona, podle kterého je účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.
10. V uvedeném znění platí citování zákonné ustanovení od 1. 1. 2013, kdy nabyla účinnosti novela stavebního zákona, provedená zákonem číslo 350/2012 Sb. Výkladem § 109 písm. e) stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 9 As 324/2016 – 52 (bod 46) formuloval závěr, podle kterého *„S krajským soudem lze souhlasit v tom, že pro hodnocení, zda žalobkyni svědčilo účastenství ve stavebním řízení, bylo podstatné, zda provádění stavby se může přímo dotknout vlastnického práva k pozemku žalobkyně nebo jejím stavbám na nich, nikoliv však to, zda umístěním navrhované stavby nebo jejím provozem po dokončení může být žalobkyně přímo dotčena na vlastnickém právu ke svým nemovitostem. Krajský soud má pravdu v tom, že přímé dotčení umístěním sousedních nemovitostí stavby či jejím provozem by bylo důvodem účastenství v územním řízení.“* V rozsudku ze dne 16. 1.

2018, č. j. 2 As 328/2016 – 96 (bod 28), pak Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „prováděním stavby je třeba rozumět samotnou stavební činnost v úzkém smyslu, tj. výstavbu, přičemž možnost přímého dotčení záleží na okolnostech individuálního případu, s přihlédnutím k povaze zamýšlené stavby.“

11. S uvedenými závěry krajský soud souhlasí, neshledal důvod postupovat v této věci jinak a v takto nastavených mantinelech posuzoval způsob, jakým se s podmínkami účastenství žalobce v posuzovaném stavebním řízení vypořádal žalovaný. Žalovaný se možným dotčením vlastnických práv žalobce v důsledku provádění povolované stavby ve smyslu § 109 písm. e) stavebního zákona zabýval a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že realizace stavby vodovodu, splaškové a dešťové kanalizace nevyžaduje složité stavební postupy ani speciální strojní vybavenost, tato stavba bude prováděna běžnou stavební činností a mechanizací a prováděním stavby nedojde k dotčení vlastnického práva žalobce. S uvedenými závěry žalobce v žalobě nepolemizoval. Žalobce namítal, že výstavbou dojde k zastavění přírodních povrchů (pole a lesů) a k jejich zpevnění dlažbou, asfaltem či jiným nepropustným materiálem, do kterých se aktuálně vsakuje většina dešťové vody, která tak neodtéká na níže položené pozemky (včetně pozemky ve spoluvlastnictví žalobce) s tím, že odvod dešťové vody nekompensuje dosavadní vsak dešťové vody do pozemků, které mají být zastavěny. Krajský soud po posouzení shora uvedených skutečností, ve kterých žalobce spatřuje dotčení svých vlastnických práv v souvislosti s povolovanou stavbou, dospěl k závěru, že tyto skutečnosti se míjejí s účinky provádění stavby ve smyslu § 109 písm. e) stavebního zákona tak, jak je uvedené zákonné ustanovení vykládáno recentní soudní judikaturou. Námitky žalobce souvisejí s umístěním stavby, jakož i s jejím následným provozem (užíváním) a při splnění ostatních podmínek by mohly zakládat účastenství žalobce v územním řízení (otázku, zda žalobce byl, nebo měl být účastníkem předcházejícího územního řízení, nepřísluší krajskému soudu v tomto řízení posuzovat), nikoliv však v řízení stavebním. Za tohoto stavu je již nadbytečné zabývat se tím, zda nemovitosti žalobce lze považovat za sousední ve smyslu § 109 písm. e) stavebního zákona, neboť pro účastenství podle posuzovaného zákonného ustanovení zákona musí být obě podmínky (sousední pozemek + dotčení vlastnických práv souseda prováděním stavby) splněny kumulativně. Stejně tak s ohledem na výše vymezený předmět tohoto soudního přezkumu nepřísluší krajskému soudu zabývat se námitkami žalobce proti věci samé.
12. Krajský soud uzavírá, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vysvětlil, proč nelze žalobce považovat za účastníka stavebního řízení a jeho odvolání za přípustné, přičemž jeho odůvodnění v konfrontaci se žalobními námitkami ob stojí. Proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky (žalobcem a žalovaným) rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a protože žalobce v řízení procesně úspěšný nebyl a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z nich.
14. Při rozhodování o právu osoby zúčastněné na řízení na náhradu nákladů řízení postupoval krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil anebo na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných. V projednávané věci krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, pouze jí umožnil,

aby v řízení uplatňovala svá práva, stejně tak nejsou dány žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení této osobě odůvodňovaly. Proto krajský soud osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 19. prosince 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu